CD

Bedwelmende exotica uit Gent

JAZZ
COMPRO ORO
Suburban exotica Sdban records
★★★★☆

'Als je aan de Brugse poort in Gent je raam openzet, waaien de oosterse ritmes zo je kamer binnen', zegt vibrafonist Wim Segers. Niet te verwonderen dus dat de Gentse band Compro Oro, waarvoor Segers de meeste composities schrijft, zijn exotische klanken- en ritmepalet nog sterk heeft uitgebreid. Op *Transatlantic*, hun eerste, overheerlijke cd, hoorde je invloeden van latin-jazz-grootheid Cal Tjader.

Dit keer reis je de hele wereld rond. Van Turkse en andere oriëntaalse kruiden in '10 dollar jeans jacket', over ethiojazz in 'Mogadishu' tot loom Afrikaans heupwiegen in 'Baobab'. Op drie nummers speelt Joachim Cooder, zoon van gitaargrootmeester Ry, mee op percussie en elektrische mbira (duimpiano) – zeker op 'Dark crystal' is dat een succes. En de hele plaat lang is het genieten van de Marc Ribot-achtige gitaar van Bart Vervaeck. Een soms bedwelmende, soms dansbare en altijd vrolijke plaat, die van de herfst weer een beetje zomer maakt.

PETER DE BACKER

Compro Oro neemt je mee op een wereldreis. © Athos Burez

POP
CIGARETTES AFTER SEX
Cry Partisan Records
★★★☆☆

Er is trage muziek, en er is Cigarettes After Sex: een band die dromerige liedjes doet opgloeien als vuurvliegjes in het donker. Ook op zijn tweede album vertraagt het trio rond Greg Gongalez je hartslag. Drumborstels schuifelen eenzaam door de nacht, gitaren wuiven als treurwilgen in de wind, synths ruisen als een slapende oceaan. En dan Gonzalez' androgyne gefluister. Alsof Chet Baker nooit uit een raam viel en weemoed tegen het canvas kalkte in een shoegazeband. De plaat rijpte deels in Mallorca, haven van zongedroogde zielen, waardoor er wat minder film noir in de achtergrond speelt dan voorheen. Verwacht evenwel geen balearische beats, maar een balsem voor de lege dansvloer waar de glitterbol nog een restje glans aan geeft. *'I've been waiting for you to fall for me'*, smacht Gonzalez in 'Hentai', een sleper in *Twin Peaks*-kleuren. Helaas lijkt een stuk van de magie in rook opgegaan, de grens tussen behagen en behang is bijwijlen flinterdun. (tzh)

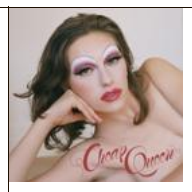

POP
KING PRINCESS
Cheap queen Zelig
★★★☆☆

Met *Cheap queen* als titel maakt King Princess een hele hofhouding van haar debuutalbum. *Noblesse oblige*, want met vroege singles '1950' en 'Pussy is god' was de twintigjarige Mikaela Straus al doorgestoten tot de adel van de *queer pop*.

Cheap queen pakt het minder expliciet aan dan dat laatste nummer, maar Straus' (ex-)geliefden laten vette vingerafdrukken na op het album. 'Ain't together' rekent af met de frustratie die voortvloeide uit het niet-benoemen van haar relatie met actrice Amandla Stenberg, 'Hit the back' leest dan weer als een gretige liefdesode aan regisseuse Quinn Wilson.

Die laatste song drijft het tempo gevoelig op, met catchy pop die doet denken aan Taylor Swift en Carly Rae Jepsen. De rest van de plaat moet het vooral hebben van Straus' bloedeerlijke teksten – de bassen en gitaartjes in 'Cheap queen', 'Ain't together' en 'Prophet' zijn zo zacht dat ze wel gemaakt lijken van ganzenveren. Hopen dat u niet allergisch bent. (ndl)

COUNTRY
ALISON MOORER
Blood Autotelic/V2
★★★★☆

34 jaar nadat haar vader haar moeder heeft neergeschoten en zichzelf daarna van kant heeft gemaakt, vond Alison Moorer de kracht om haar trauma vorm te geven. Ze brengt een autobiografie uit, *Blood: a memoir*, en een album met songs wier titels al veel vertellen. Van 'Bad weather' over 'Set my soul free' tot 'Heal' is dit een afdaling in haar jeugd in Alabama. Moorer groeide op in een armoedige sfeer waar mishandeling en verwaarlozing de toon zetten, maar waar haar moeder haar beschermde ('The rock and the hill'), ze tegen haar zus Shelby Lynne aankroop ('Nightlight') en muziek hen beiden kracht gaf. Helemaal aangrijpend is 'I'm the one to blame', een songtekst die Moorer vond in haar vaders bureau en die hier niet meer dan een akoestische gitaar nodig heeft. Moorer zocht muziek die de teksten waardig ondersteunt: geen spielerei, geen experiment, maar klassiek ambacht van een troubadour, enkel wat versierd als echt nodig. Indringend. (vpb)

ROCK
FOALS
Part 2 Everything not saved will be lost
Warner / Transgressive ★★★☆☆

Weinig Britse gitaargroepen overleefden de vorige decenniumwissel zonder zichzelf de irrelevantie in te spelen. Foals is een van hen. Het viertal is in 2019 zelfs zo dartel dat *Everything not saved will be lost* werd opgesplitst in twee delen, waarvan het laatste door frontman Yannis Philippakis werd aangekondigd als een potiger exemplaar. Die beschrijving klopt niet helemaal. In de eerste helft ligt het tempo hoog en zijn de ritmes nerveus, zoals we die graag horen bij Foals. De tweede helft mondt dan weer uit in trage, dreigende rockers, met als climax het tien minuten durende 'Neptune'. *Part 2* ligt nog het meest in de lijn van *Holy fire*, een album dat zich in 2013 kon meten met het beste van Arctic Monkeys. Zes jaar later is de indierockspoeling beduidend dunner, en dus valt de groep op zonder iets nieuws te moeten uitvinden. Foals blijft echter bovenal een band om live te ervaren, en deze nieuwe munitie belooft sowieso spektakel op het podium. (mg)

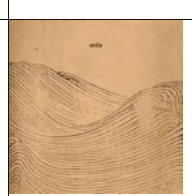

JAZZ
OTTLA
Ottla W.E.R.F. Records
★★★★☆

Na rock (Flying Horseman), kamermuziek (Sweet Defeat), Nederlandstalige teksten (Strand) en covers (onder eigen naam), keert Antwerpenaar Bert Dockx terug naar zijn liefde voor jazz. Deze keer niet als een derde van Dans Dans, wel met de gloednieuwe formatie Ottla. Die telt onder meer saxofonisten Frans Van Isacker en Thomas Jilling en drummers Yannick Dupont en Louis Evrard in de rangen, aangevuld met contrabas, klarinet en electronica. Ottla houdt zich niet in om die dubbele slagkracht te gebruiken om ritmes en patronen vakkundig te doorzeven. Het zestal speelt de kracht van dynamiek slim uit, terwijl Dockx' zelf slaat en zalft met zijn gitaarspel. Zo gretig 'Huisje tuintje' de plaat op gang trekt, zo sober sluit 'Vroeger beter' af. Twee herwerkingen van Sun Ra en Thelonious Monk sluiten naadloos aan bij het eigen werk. Het getuigt van vakmanschap en visie dat het niveau van die grootheden over de hele lijn gehaald wordt. Bezwerend. (mg)

KLASSIEK
RACHMANINOV, SJOSTAKOVITSJ, DENISOV: CELLO & PIANO Victor Julien-Laferrière, Jonas Vitaud Alpha ★★★☆☆

Het was met zijn grote doos pastellen dat Victor Julien-Laferrière de allereerste editie cello van de Elisabethwedstrijd won. Ook op deze cd kleurt hij ermee. Elk detail – een open snaar, een snikkende vibrato – is betekenisvol als hij Sjostakovitsj' sonate speelt. Aan de ongure sfeertjes die tussen de lyriek opduiken, voegen hij en pianopartner Jonas Vitaud geen extra onrust toe. Dat spreekt van een ingetogen vertrouwen in de noten, al maken een paar lugubere sneren Sjostakovitsj' muziek wel leuk. Ook bij Rachmaninov snakten we tussen de mooi samengevlochten opwellingen stiekem naar wat vuur. Het duo laat ons nog een gek werkje ontdekken, waarin modernist Denisov dissonant gezoem mengt met Schuberts Impromptu D. 935 no. 2 (en niet no. 4 zoals het – vergeef ons het muggenzift – fout in het programmaboek staat). Zoals het stuk van Denisov is, is ook het spel van Julien-Laferrière en Vitaud: zachtzinnig persoonlijk. (avb)